

Η «Αριστερή Παρένθεση» έκλεισε τρία χρόνια...

Της **ΧΑΡΑΣ ΚΑΦΑΝΤΑΡΗ**

Τον Γενάρη του 2015 η Αριστερά με την ψήφο του ελληνικού λαού, ανέλαβε τη διακυβέρνηση της χώρας μας.

Πόσοι (πολιτικές δυνάμεις) δεν «στοιχημάτιζαν» στην γρήγορη πτώση της; Θεωρούσαν ότι ο χρόνος της θα ήταν περιορισμένος και θα αποτελούσε μια «αριστερή παρένθεση».

Και όμως, πέρασαν τρία χρόνια και ακόμη στο τιμόνι της χώρας είναι και θα είναι η Αριστερά.

Μέσα από δυσκολίες, σφικτή δημοσιονομική πολιτική, συνεχείς εκβιασμούς από τους δανειστές μας αντέχουμε και προχωράμε. Σε πείρα πολλών, έκλεισαν τρείς αξιολογήσεις, η οικονομία σταδιακά ανακάμπτει, η χώρα αναβαθμίζεται.

Τον Αύγουστο του 2015 η Αριστερά ανέλαβε την ιστορική ευθύνη να εφαρμόσει ένα σκληρό πρόγραμμα, που επιβλήθη από τους δανειστές. Να βγάλει τη χώρα από το τούνελ των μνημονίων και τη χρεοκοπία, που μας οδήγησαν οι κυβερνήσεις δεκαετιών της ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, αλλά με την Κοινωνία όρθια. Κατηγορηθήκαμε και για αυτό. Οτι υποκυψαμε, ότι κάναμε πίσω κλπ. Όμως η Αριστερά είναι για τα δύσκολα. Με βήματα μπροστά, με προσωρινές υποχωρήσεις, αναλαμβάνει την ευθύνη και αγωνίζεται, άλλωστε η ιστορία της αυτό δείχνει.

Παραλαμβάνοντας τη διακυβέρνηση

της χώρας, που μέσα σε μια τετραετία έλασε το 25% του ΑΕΠ της, με ανεργία γύρω στο 27%, με την οικονομία σε ύφεση και με υποβαθμισμένη τη διεθνή εικόνα της, το πρώτο μέλημα ήταν η στήριξη των αδυνάμων συνανθρώπων μας. Τα μέτρα για την ανθρωπιστική κρίση και η σχετική νομοθέτηση, ήταν οι πρώτες κινήσεις της Κυβέρνησης, που βασικός πυρήνας της είναι η Αριστερά. Ακολούθησαν μέτρα για την Παιδεία, την Υγεία, μεταρρυθμίσεις στη Δημόσια Διοίκηση.

Σήμερα, το αυτονόητο έγινε πραγματικότητα. Σχολεία που ανοίγουν κανονικά, στην ώρα τους και με βιβλία για τους μαθητές. Ολοι, ασφαλισμένοι και μη, έχουν δυνατότητα ισότητας πρόσβασης στο Δημόσιο Σύστημα Υγείας. Γίνονται προσλήψεις στην Παιδεία και την Υγεία. Η χώρα αποκτά Κτηματολόγιο (ανοικτό ζήτημα από την εποχή του Καποδιστρια), δασικούς χάρτες, η επιχειρηματικότητα ενισχύεται μέσα από απλοποίηση αδειοδοτικών διαδικασιών, μέσω του εξωδικαστικού μηχανισμού κ.α., ενώ η πατρίδα μας σταδιακά αναβαθμίζεται και γεωπολιτικά, αξιοποιώντας τη γεωγραφική της θέση, με διαρκείς διεθνείς συνεργασίες με γείτονες χώρες της Μεσογείου. Εδώ πρέπει να αναφέρουμε και το έντονο επενδυτικό ενδιαφέρον, μιας και οι ξένες επενδύσεις για το 2017 έκλεισαν γύρω στα 4 δις.

Μέσα από δυσκολίες, σφικτή δημοσιονομική πολιτική, συνεχείς εκβιασμούς από τους δανειστές μας αντέχουμε και προχωράμε.

Δεν πρέπει όμως να μας διαφεύγει και η συμβολή της Ελλάδας στα τεκταινόμενα της Ευρώπης. Μιας Ευρώπης, που με κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού και των πολιτικών λιτότητας και με μια ακροδεξιά να δυναμώνει, βρίσκεται σε κρίσιμο σταυροδρόμι. Η ανάγκη να επιστρέψει στις θεμελιώδεις αρχές της, της Δημοκρατίας, του κοινωνικού κράτους και της Αλληλεγγύης αποτελεί σήμερα προτεραιότητα για την Ευρώπη και η Ελλάδα συμβάλλει σε αυτή την κατεύθυνση. Την ανάγκη επαναθεμελίωσης του «Κοινωνικού Πυλώνα» έθεσε ο Α. Τσίπρας στα κοινοτικά όργανα και κρίθηκε θετικά και από μεγάλες ευρωπαϊκές χώρες. Η Πατρίδα μας δεν είναι πλέον απομονωμένη διεθνώς.

Ολα αυτά βέβαια δεν σημαίνουν ότι τα πάντα λύθηκαν. Παρά τα μακροοικονομικά θετικά στοιχεία της οικονομίας, σημειώνουμε ιδιαίτερα την πτώση της Ανεργίας που έφτασε περίπου στο 20%, υπάρχουν ζητήματα

που αφορούν την υπερφορολόγηση, συνταξιοδοτικά ζητήματα κλπ. Είμαστε όμως ακόμη με μνημονιακή πρόγραμμα. Το ζητούμενο είναι και προσταθεί η Κυβέρνηση για αυτό, να έχουμε από τον Σεπτέμβρη του 2018 μια καθαρή έξοδο από τα προγράμματα. Εποπτεία θα υπάρχει, όπως και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες που βγήκαν από προγράμματα, ότι όμως επιτροπεία. Οι βαθμοί ελευθερίας για υλοποίηση πολιτικών από την Ελλάδα θα είναι μεγαλύτεροι.

Ζητούμενο, η εφαρμογή ενός άλλου παραγωγικού και αναπτυξιακού μοντέλου. Δεν θέλουμε να γυρίσουμε σε ένα μοντέλο ανάπτυξης του 2009, που μας οδήγησε στην εφαρμογή μνημονιακών πολιτικών. Δηλαδή ενός μοντέλου υπερδανεισμού, με εικονική ανάπτυξη, με καταστροφή της παραγωγικής βάσης της χώρας, με φοροδιαφυγή, ή με μεταφορά κερδών σε φορολογικούς παραδείσους.

Μιλάμε για ένα Αναπτυξιακό Μοντέλο με επίκεντρο τον Άνθρωπο και τις ανάγκες του, που θα σέβεται και το Περιβάλλον. Μιλάμε δηλαδή, για μια Δίκαιη Ανάπτυξη.

Η Χαρά Καφαντάρη είναι Βουλευτής ΣΥΡΙΖΑ Β' Αθήνας και Πρόεδρος Επιτροπής Παραγωγής και Εμπορίου της Βουλής

Όταν ο Τσίπρας (και ο ΣΥΡΙΖΑ) ανεκάλυψε το διεθνές περιβάλλον

Του **ΑΝΤΩΝΗ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΙΔΗ**

Η τριπλή δραστηριοποίηση του Αλέξη Τσίπρα στο Νταβός –ας το πούμε σχηματικά: η καίρια/διεθνούς περιεχομένου συνάντηση με τον Ζόραν Άνδρεα Παπανδρέου-Τουργκούτ Οζάλ περί τα Ελληνοτουρκικά με το Κυπριακό άσπρα «στο ράφι»/ shelved, αλλά και ημερών Κωνσταντίνου Μητσοτάκη περί τα Ελληνοτουρκικά αλλά και το Μακεδονικό αντιστοιχώς με Σουλεϊμάν Ντεμιρέλ αλλά με Κίρο Γκλιγκόροφ στο βάθος), η Ευρωπαϊκού συντονισμού συνάντηση με Πιερ Μοσκοβιό, η «ελευθερίας ευκαιρίας» να ρόλο ΔΝΤ στην Ελλάδα συνάντηση με Κριστιν Λαγκάρντ – συνοδεύτηκε στον Ελληνικό Τύπο, αλλά και σε κάποια διεθνή παραλείπόμενα, με την παρατήρηση ότι ο Τσίπρας δείχνει να ενσωματώνεται στο λεγόμενο «διεθνές περιβάλλον». Για κάποιους αυτό ακούγεται σαν πρόσθετη προσδοκία: το να γίνεται ένας άγνωστος του παιχνιδιού/wild card και σαν καταστημένος-προβλεπτός παίκτης/Dave beast καθ' υπερβολήν, λειτουργεί καθυστερητικά. Μην ξεχνούμε ότι εκεί, στις συνάξεις τύπου Νταβός, επικρατεί εκείνο το ανθρώπινο είδος το οποίο εντέλει διαμορφώνει το κλίμα «στις αγορές». Για άλλους, πάλι, η εικόνα λειτουργεί διαταρακτικά: και καλά για τον διαμεσωμένο Αλέκο Αλαβάνο – που θα επικεφαλής ριζοπαλατικής επανεκκίνησης καθ' ασφαλώς και δικαιούται – ή για τον

Μπροστά σ' ένα κοινό που περιελάμβανε Μπιλ Γκέιτς δίπλα σε Τζόζεφ Στίγκλιτς, Τζώρτζ Σόρος δίπλα σε Ματτέο Ρέντσι, ο Αλέξης Τσίπρας (ήδη) του 2015 αλλά και ο Νίκος Παππάς που τον είχε συνοδεύσει, έδειχνε να το απολαμβάνει. Δεν φάνηκε ούτε μια στιγμή έξω από τα νερά του.

Γιάνη (με ένα «ν» πάντα) Βαρουφάκη, όμως έχει χάσει να βλέπει και να ακούει ανεπιφύλακτα για την Νταβόσιανη εικόνα Τσίπρα π.κ. από πλευράς Ν.Δ. ή ΚινΑλ ως «μη επαρκώς/ μη γνήσια Αριστεράς παρουσίας».

Ας είναι. Εκείνο που, σ' αυτήν την στροφή αποδείχθηκε ακόμη σαφέστερα απ' όσο στις διαδοχικές παρουσίες Τσίπρα (και, συνεπώς, του μετεξελισσόμενου ΣΥΡΙΖΑ ο οποίος στο Νταβός 2018 γιόρτασε κατά σύμπτωση την τρίτη του επέτειο «Πρώτης φοράς Αριστερά [προσοχή!] στην εξουσία» σε διεθνή fora, από Σύνοδο του Νότιου ή της Κορυφής ΕΕ μέχρι συναντήσεις με

Τραμπ ή σπράξεις της Κινεζικής ηγεσίας, είναι ότι ο εν λόγω άλλοτε ριζοπατής Αριστερός... το αντιλαμβάνεται το διεθνές σύστημα. Τις λειτουργίες του. Τα χούγια του. Τα σώου του. Τις παγιδεύσεις του, που πάνε μαζί με τις ευκαιρίες του. Έχει ενδιαφέρον, αυτό.

Μια προσωπική κατ'εξοχή: όταν τον Σεπτέμβριο του 2015 – ακριβώς μετά το επεισοδιακό βήμα της «διαπραγματεύσεως» που έφερε την Ελλάδα στο κελύφος του Gxexit, μετά και το υπέρθερμο καλοκαίρι του 2015 αλλά μετά και τις επιβεβαιωτικές εκλογές του Σεπτεμβρίου – ο ίδιος Τσίπρας είχε την ευκαιρία να επικοινωνήσει με το διαφορετικά ιδιαίτερο κοινό του CGI/Clinton Global Initiative με την μεσοάβηση της Γιάννας («ο Αλέξης Τσίπρας έρχεται έχοντας μαζί του την καρδιά και τις ελπίδες των Ελλήνων»), τότε πολλοί με την συνήθη ΕλληνοΕλληνική μικροψυχία είχαν σταθεί στα μαγκωμένα Αγγλικά του. στην μη-αποτελεσματική συνομιλία του επί σκηνής με έναν εξαιρετικά καλοπροαίρετο Μπιλ Κλίντον (σε μια εποχή που δεν είχε ανατείλει ο πορτοκαλής αστέρας Τραμπ). στην περιορισμένη επιτυχία του να δώσει το «επενδυτικό κάλεσμα» για το οποίο τόσος λόγος ήδη από τότε.

Λοιπόν: και επί σκηνής, μπροστά σ' ένα κοινό που περιελάμβανε Μπιλ Γκέιτς δίπλα σε Τζόζεφ Στίγκλιτς, Τζώρτζ Σόρος δίπλα σε Ματτέο Ρέντσι,

αλλά και εν συνεχεία στις συναντήσεις και δεξιώσεις σε ένα κοινό όπου «κυκλοφορεί χρήση πολλαπλάσιο κι από το εξωτερικό κρέος της Ελλάδας [sic]» κι όπου οι μεγαλοδυναμικές προβολές στο οικονομικό και στο γεωπολιτικό αύριο θυμίζουν – ακριβώς – Νταβός, ο Αλέξης Τσίπρας (ήδη) του 2015 αλλά και ο Νίκος Παππάς που τον είχε συνοδεύσει, άλλωστε, έδειχνε να το απολαμβάνει. Δεν – ΔΕΝ – παρόλα τα σχολία – φάνηκε ούτε μια στιγμή έξω από τα νερά του. Παρατήρηση. Συμμετείχε (όσο: σ' αυτά τα περιβάλλοντα η ενσωμάτωση έρχεται με την εξουσιοδότηση). Ανταποκρινόταν τον ενδιαφέρον με την περιέργεια των συμμετεχόντων.

Ας κρατηθεί αυτή η παρατήρηση, τώρα, μετά το δεύτερο Νταβός του Τσίπρα/του ΣΥΡΙΖΑ. Στα χρόνια που ζούμε, στην γεωπολιτική και γεωοικονομική συνασπρία που μας έρχεται, οι παλιές, γνώριμες, ασφαλείς εκδοχές του διεθνούς συστήματος – οι διπλωματικο-ασφαλείς, οι των διαδικασιών – όλο και θα ολισθαίνουν προς τις πιο «κύμα», στις δύσκολες στην πρόβλεψη και ανάλυση πλανητικές τύπου Νταβός. Για καλό ή για κακό, εντέλει – άλλη ιστορία!

Όμως σ' αυτές τις πλατφόρμες, όποιος δέχεται να προσέλθει ΚΑΙ αισθάνεται ενσωματωμένος, αυτός κερδίζει. Αν όχι άμεσους πόντους, πάντως σε προσωπική.

Θεσσαλονίκη, όχι φτωχομάνα

Του **ΠΑΝΟΥ ΤΡΙΓΑΖΗ**

«Γ πρῶσω αεί διδασκόμενος», έλεγε αρχαίος Έλληνας σοφός. Ωστόσο κάποιοι που επικαλούνται κατά κόρον τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, γηράσκουν μη διδασκόμενοι. Και εξηγούμε: Το νέο εθνικιστικό συλλαλητήριο της περασμένης Κυριακής ένωσε την συντηρητική δεξιά και την ναζιστική ακροδεξιά της Ελλάδας. Μαζεύτηκαν «εθνικόφρονες» του απανταχού ελληνοτισμού από την Αυστραλία μέχρι τον Καναδά. Χιλιάδες μεταφέρθηκαν με εκατοντάδες ναυλωμένα ποπύλιμα.

Άραγε πόσο κόστισε η «επίδειξη δύναμης» των εθνικιστών και δεν εννοώ μόνο οικονομικά, αλλά και για την εικόνα της χώρας μας παγκοσμίως; Τι σχέση μπορεί να έχει η εικόνα αυτή με τις μεγάλες αντιφασιστικές και δημοκρατικές παραδόσεις του ελληνικού λαού; Θα τρίζουν τα κόκαλα του Ρήγα του Βελεστινλή, που με τον Θούριο του ζήτησε την ενότητα και αλληλεγγύη όλων των Βαλκανίων. Με τον Ρήγα ή τους ακροδεξιούς της Β. Ελλάδας είναι ο Κυριάκος; Ξεχνά ότι η αποκαλούμενη και «νύμφη του Θερμιακού», υπήρξε ιστορικά πόλη πολυπολιτισμικής συνύπαρξης και κέντρο των Βαλκανίων;

Γνωστό λαϊκό τραγούδι λέει «Θεσσαλονίκη μου, μεγάλη φτωχομάνα». Μάλλον έτσι θέλουν η Δεξιά και Ακροδεξιά την Θεσσαλονίκη. Είναι γνωστό τοις πάσι ότι η περριοχή αυτή της Ελλάδας έχει υποστεί πολλά δεινά κατά την περίοδο μετά τον εμφύλιο πόλεμο και ότι δεν έτυχε ιδιαίτερης φροντίδας από το «κράτος των Αθηνών».

Υπενθυμίζω ότι μετά τον εμφύλιο, η Θεσσαλονίκη χρησιμοποιήθηκε για την υλοποίηση του τότε αμερικανόπνευστου δόγματος της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής, που ήταν «από Βορράν κίνδυνος». Έτσι η πρωτεύουσα της Μακεδονίας και της Βόρειας Ελλάδας μετατράπηκε σε πεδίο δράσης των κάθε είδους εθνικιστών και δοσιολών της γερμανικής κατοχής, που δημοφιλήθηκαν το γνωστό παρακάτω, το οποίο είχε καταγγείλει ο ίδιος ο Κωνσταντίνος Καραμανλής, μετά τους κλυδωνισμούς που προκάλεσε στη χώρα η δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη.

Η Βουλή των Ελλήνων με πρόεδρο τον Βαγγέλη Μείμαρκα, τιμήσε, το 2013, τον Λαμπράκη, ο οποίος δολοφονήθηκε από το παρακράτος στο κέντρο της Θεσσα-

λονικής, όχι διότι μετείχε σε κομματική εκδήλωση της αριστεράς, αλλά ύστερα από ομιλία του για την ειρήνη, την αλληλεγγύη και συνεργασία των Βαλκανικών χωρών και λαών. Φοβούμαι ότι οι υποκινητές του συλλαλητηρίου της περασμένης Κυριακής θα ξαναδολοφονούσαν τον διεθνούς εμβέλειας αγωνιστή της ειρήνης και βαλκανιονίκη, αφού κόντευαν να λιντσάρουν τον Κώστα Ζουράρι.

Βαλκανική Συνάπτυξη

Διακρίνουμε ότι «Η Μακεδονία είναι μόνο μία και είναι ελληνική». Όμως, με ποιους τρόπους υπερασπίζονται την ελληνικότητα της Μακεδονίας, ποιο είναι το όραμά τους για το μέλλον της σημαντικής αυτής περιοχής της πατρίδας μας;

Γνωστό λαϊκό τραγούδι λέει «Θεσσαλονίκη μου, μεγάλη φτωχομάνα». Μάλλον έτσι θέλουν η Δεξιά και Ακροδεξιά την Θεσσαλονίκη. Είναι γνωστό τοις πάσι ότι η περιοχή αυτή της Ελλάδας έχει υποστεί πολλά δεινά κατά την περίοδο μετά τον εμφύλιο πόλεμο και ότι δεν έτυχε ιδιαίτερης φροντίδας από το «κράτος των Αθηνών». Η μετεμφυλιακή μεταναστευτική έξοδος από την Ελλάδα στις «φάμπρικες της Γερμανίας και του Βελγίου τις σπές», έπληξε κυρίως την Μακεδονία.

Μετά τη λήξη του ψυχρού πολέμου δημιουργήθηκαν προϋποθέσεις για την μετατροπή του συνόλου των Βαλκανίων «σε ειρηνικό διαμέρισμα στο κοινό ευρωπαϊκό σπίτι», όπως έλεγαν τότε ο ΣΥΝ, αλλά και το ΚΚΕ. Η ιδέα αυτή ναυάγησε προσωρινά λόγω της βίαιης διάλυσης της Γιουγκοσλαβίας, που προκάλεσε αλυσιδωτές αντιδράσεις αποσταθεροποίησης στην περιοχή.

Είχαμε τότε εισηγηθεί στις κυβερνήσεις μια διάσκεψη «τύπου Ελσίνκι», με στόχο το απαραίτητο των διεθνών συνόρων και την άρση των αλυτρωτισμών, τονίζοντας σε όλες τις προτάσεις μας ότι η Θεσσαλονίκη έπρεπε και μπορούσε να μετατραπεί σε κέντρο ειρήνης των ταραχένων Βαλκανίων. Επιπλέον είχαμε συγκαλέσει στο Ζάππειο, το 1995, Βαλκανικό Φόρουμ Αριστερών και Προοδευτικών Δυνάμεων, με συμμετοχή 15 κομμάτων από την περιοχή, ανάμεσά τους και δύο από την ΠΓΔΜ. Με εισηγήθη τότε του Γιάννη Δραγακόκη, είχαμε καταθέσει ένα Σχέδιο Βαλκανικής Συνάπτυξης, με βάση το όραμά μας για αλληλέγγυο και ειρηνικό μέλλον των λαών της περιοχής. Ωστόσο οι σύγχρονες αντιλήψεις για την κοινή ασφάλεια και συνανάπτυξη δεν αποτελούσαν, ούτε σήμερα αποτελούν μέρος του λεξιλογίου της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, ενώ για την ακροδεξιά είναι εντελώς ξένες.

Ο Πάνος Τριγάζης είναι μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ

Το θέμα της FYROM δεν μπορεί να «κρύψει» τις νέες μειώσεις και εργαζομένους και συνταξιούχους

Της **ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ ΣΠΑΝΟΥ**

Σήμερα κυριαρχεί βέβαια το ζήτημα των Σκοπίων στην επικράτεια και πιθανόν να κυριαρχεί για μεγάλο χρονικό διάστημα, όμως το πρόβλημα της οικονομικής πολιτικής, των προσαρμοσμένων και της υλοποίησης του νέου νόμου σε συνδυασμό με την ταυτόχρονη υλοποίηση των προηγούμενων νόμων, είναι μπροστά μας και φέρνουν νέες μειώσεις στο εισόδημα εργαζομένων και συνταξιούχων.

Η κατάργηση των μνημονίων, η παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας προς όφελος του λαού, η ενίσχυση μισθών και συντάξεων με απαραίτητη προϋπόθεση την επιστροφή στο εθνικό νόμισμα, αποτελούν και προϋπόθεση για την επιβίωση του ελληνικού λαού.

Η Κυβέρνηση προσπαθεί να κα-

λιεργήσει την ψευδαισθηση ότι τα μέτρα, τα οποία η ίδια ψήφισε, δεν θα υλοποιηθούν παραπέμποντας τάχα σε μία νέα διαπραγματεύση με τους δανειστές, η οποία θα επιτύχει ότι δεν κατάφερε μέχρι τώρα να πετύχει.

1) Βέβαια είναι σίγουρο πως πρέπει να μας θεωρούν πολύ αφελείς για να πιστεύουν ότι ο ελληνικός λαός θα καταπεί ένα τόσο μεγάλο ψέμα που συνοψίζεται στην πρόταση: «Εμείς που τα κάνουμε, εμείς θα τα ξκάνουμε». Κι αυτό το αφήνουν να διαρρεύσει.

Οι επίσημες τοποθετήσεις όμως δεν το λένε.

Ο Υφυπουργός Κοινωνικής Ασφάλισης Τάσος Πετρόπουλος, σε συνέντευξη του σε τηλεοπτική εκπομπή στις 17/01 δήλωσε σαφώς: «Οι μειώσεις θα γίνουν το 2019. Δεσμευόμαστε από τον στόχο να μην ξεφεύγει η δαπάνη για την κοινωνική ασφάλιση πέραν του 16,2% του ΑΕΠ»

2) Η Κυβέρνηση και τα μνημονιακά ΜΜΕ δηλώνουν πως το ποσοστό που καταβάλλει ο κρατικός προϋπολογισμός για την ενίσχυση του ασφαλιστικού συστήματος, είναι από τα υψηλότερα στην Ευρώπη, αποκρύπτοντας όμως ότι αυτό συμβαίνει, διότι τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων έχουν λεηλατηθεί και παλιότερα

(δάνεια για την ανάπτυξη τα οποία αποδείχθηκαν «αγύριστα») αλλά και τα τελευταία χρόνια και με το Χρηματοπιστόριο και με το PSL.

3) Η τεράστια μείωση των μισθών, η αύξηση της ανεργίας λόγω των μνημονιακών πολιτικών και η μεγάλη επιπορευτικότητα των εργαζομένων και των προηγούμενων Κυβερνήσεων, διότι γνωρίζουν πολύ καλά ποιες είναι οι συνέπειες των πολιτικών τους στους ασφαλισμένους και γενικότερα στον ελληνικό λαό.

4) Ο νόμος Κατρούγκαλου έφερε την προσωπική διαφορά, η οποία αντικειμενικά έχει προσωρινό χαρακτήρα. Πριν την ψήφιση του, ο κ. Κατρούγκαλος διαβεβαίωσε ότι δε θα μειωθούν οι ήδη καταβαλλόμενες συντάξεις πράγμα που έχει διαφευστεί από τον νόμο, ενώ οι ρυθμίσεις για μειώσεις μέχρι 18% στις συντάξεις με το τέκνασμα του «επαναπολογισμού» και της «προσωπικής διαφοράς», δεν είναι μόνο δεδομένες αλλά είναι σίγουρο ότι θα είναι ακόμα μεγαλύτερες αν προστεθεί και η περικοπή των οικογενειακών επιδομάτων. Και είναι σίγουρο πως θα συνταξιοδοτηθούν και τα επόμενα χρόνια. Κι αυτό διότι

η δέσμευση της Κυβέρνησης στην Τρόικα ότι η δαπάνη για την ασφάλιση δεν θα υπερβεί το 16,2% του ΑΕΠ, σε συνδυασμό με την μείωση των μισθών και την εκ περιτροπής εργασία και την ανεργία, θα οδηγήσουν σίγουρα σε νέες μειώσεις των συντάξεων τα επόμενα χρόνια.

5) Το αφορολόγητο ήδη έχει μειωθεί στα 5.600 ευρώ από 8.600 που ήταν προϊόν προηγούμενης μείωσης της ίδιας Κυβέρνησης. Άρα μιλάμε για δύο μειώσεις. Το «μεσοπρόθεσμο» που ψηφίστηκε, καθόρισε πως η νέα μείωση του αφορολόγητου θα γίνει από το 2020 εκτός κι αν δεν επιτευχθούν οι δημοσιονομικοί στόχοι και εφαρμοστεί από το 2019. Πριν όμως «αλέκτωρ λαλήσει τρις», πριν δηλαδή κριθούν τα δημοσιονομικά δεδομένα και παρά τις θριαμβολογίες για επίτευξη πρωτογενών πλεονασμάτων, ο ίδιος ο Υπουργός Οικονομικών Ευκλείδης Τσακαλώτος θέτει θέμα πρόωρης μείωσης του αφορολόγητου, λόγω απαιτήρησης του ΔΝΤ. Η νέα μείωση θα σημάνει απώλεια ενός μισθού τουλάχιστον για τους εργαζόμενους και για τους συνταξιούχους σε συνδυασμό με την περικοπή των συντάξεων θα σημάνει απώλεια 3-4 συντάξεων ετησίως. Οι συντάξιμοι αποδοχές όμως έχουν ήδη

περικοπεί κατά μέσο όρο γύρω στο 40%. Η περαιτέρω μείωση λοιπόν θα οδηγήσει εκατομμύρια συνταξιούχους σε αδυναμία επιβίωσης.

Ηδη έχουν περικοπεί κύριες συντάξεις, επικουρικές, μερίσματα (π.κ. το «μετοχικό ταμείο πολιτικών υπαλλήλων» έχει μειωθεί κατά 50%, η επικουρική ασφάλιση τραπεζοϋπαλλήλων έχει σχεδόν καταργηθεί) και όλα αυτά όταν παράλληλα αυξάνεται η φορολογία και το κόστος ζωής.

6) Σύμφωνα με στοιχεία της ΕΛ-ΣΤΑΤ, ο τιμήριθμος την προηγούμενη εταπεία των μνημονίων όχι μόνο δεν μειώθηκε αλλά αυξήθηκε κατά 5%. Τα προηγούμενα χρόνια δηλαδή, συνετέλεσε μία καταστροφή η οποία συνεχίζεται ακάθεκτη. Η Κυβέρνηση προσπαθεί να μας πείσει ότι τα δύσκολα έχουν τελειώσει κι έχουμε φτάσει «στον πάτο του βαρελιού» και ότι αρχίζουμε πλέον να «ανεβαίνουμε» Το βαρέλι όμως, δυστυχώς για τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους, δεν έχει πάτο.

Απλά εφαρμόζουν την «τακτική του σαλαμιού». Κόβουν σιγά σιγά και στρέφουν την μία κοινωνική ομάδα ενάντια στην άλλη. Το αποτέλεσμα όμως είναι ότι η συντηρητική πλειοψηφία του λαού, όχι μόνο περνάει

δύσκολα, αλλά με βάση τα μνημονία θα περάσει ακόμα δυσκολότερα.

Ηδη τα αποτελέσματα αυτών των πολιτικών φαίνονται όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο. Σύμφωνα με στοιχεία, τον περασμένο χρόνο το 1% του παγκόσμιου πληθυσμού ενθλάκωσε το 82% του πλούτου! Στην Ελλάδα η κοινωνική ανισότητα και η κατάρρευση κοινωνικών στρωμάτων, είναι ολοφάνερες. Αρκεί μία βόλτα στην πόλη, με τους εκατοντάδες άστεγους και ζητιάνους, για να το αποδείξει (κάτι βέβαια που δεν υπήρχε σε τέτοιο βαθμό παλιότερα).

Η κατάσταση αυτή δυστυχώς με τις μνημονιακές πολιτικές, που θα συνεχιστούν μέχρι το 2060, θα επιδεινωθεί ακόμη περισσότερο.

Εκτός εάν η πλειοψηφία του λαού, πει «μέχρι εδώ» σε όλη αυτήν την κατάσταση.

Η κατάργηση των μνημονίων, η παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας προς όφελος του λαού, η ενίσχυση μισθών και συντάξεων με απαραίτητη προϋπόθεση την επιστροφή στο εθνικό νόμισμα, αποτελούν και προϋπόθεση για την επιβίωση του ελληνικού λαού.

Η Δέσποινα Σπανού είναι Υπεύθυνη του Γραφείου Τύπου και μέλος της Π.Γ. της ΔΔΕ